BROUMOVSKÝ **BIM** INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 10 - **ZÁŘÍ** 2018 – ČÍSLO **09**

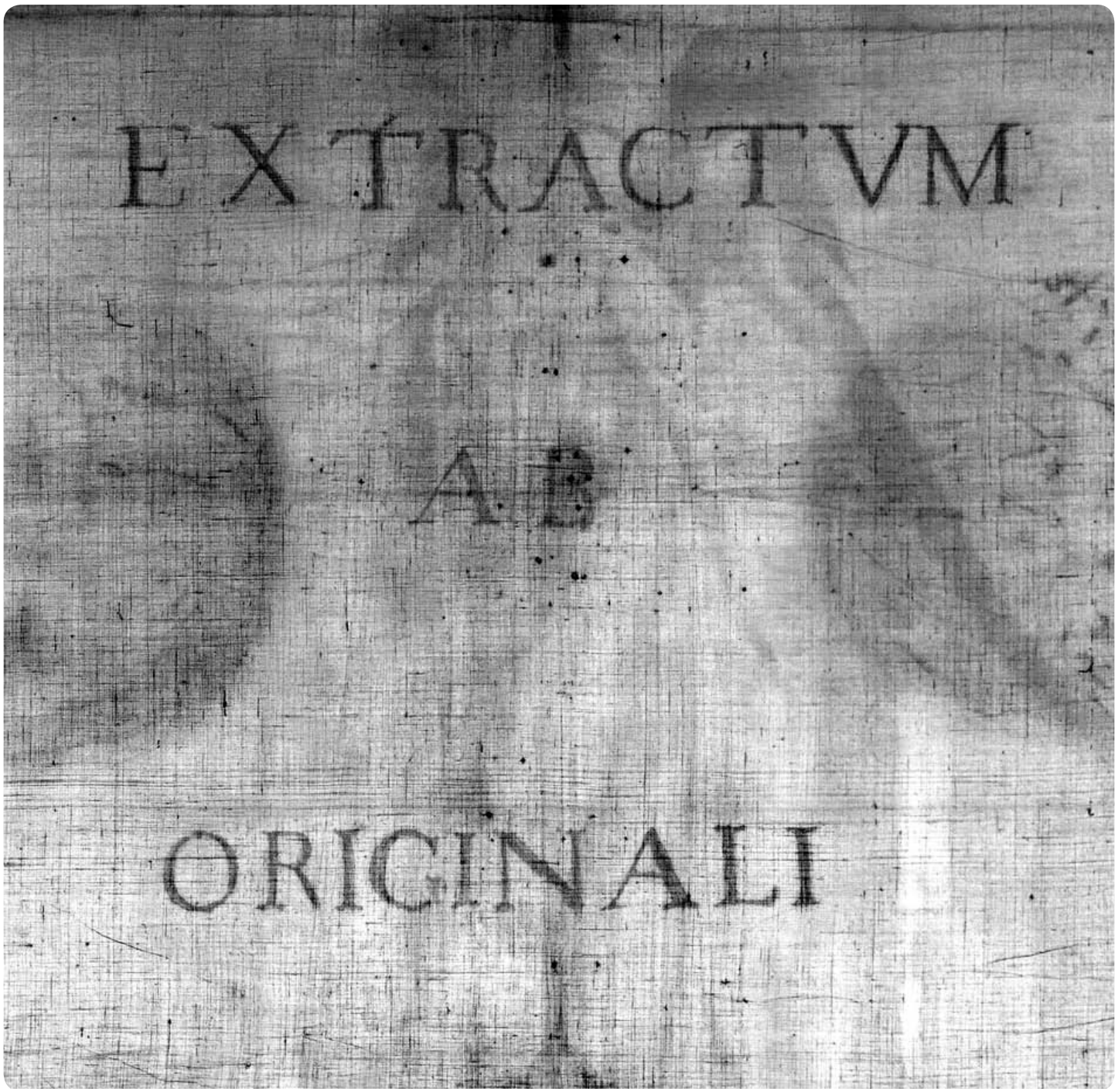

Profesionálové

Dlouhodobá zkušenost s opravami kostelů nabízí minimálně 2 podněty pro začínající školní rok. Jednoznačně se vyplatí dobře ovládat alespoň jeden cizí jazyk a oprašuje se rčení, že řemeslo má zlaté dno. Kvalitní restaurátoři, zedníci, truhláři a další profesionálové dnes na sebe nechávají dlouho čekat. Manuální dovednost a znalost jazyků byly v minulosti samozřejmostí. Přišel znovu jejich čas.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumovska financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumovska“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumovska, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumovska.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

NEŽ ZAČNOU PÍSEMKY

Tradiční nedělní odpoledne

Křinice – Amerika,
9. září, od 14:00

Změna bohoslužeb v týdnu

Od neděle 2. září jsou večerní mše sv. od 17:00. Týká se to i čtvrtečních mší sv., které se přesouvají z rána na večer, přičemž každý druhý čtvrtek v měsíci bude mše sv. jenom v šonovské kapli Panny Marie.

LAUDATO SI´ XXXVIII. – encyklika papeže Františka o ekologii

IV. Dialog politiky a ekonomie za plnost lidství

189. Politika se nesmí podřizovat ekonomii, která se zas nemá podřizovat technokratickému diktátu a paradigmatu výkonnosti. S ohledem na obecné dobro dnes nevyhnutelně potřebujeme, aby cestou dialogu politika a ekonomie rozhodně sloužily životu, zvláště lidskému. Záchrana bank za každou cenu na úkor populace bez rozhodného odhodlání reformovat celý systém, potvrzuje absolutní vládu finančnictví, které nemá budoucnost, a které po dlouhých, nákladných a kosmetických změnách může plodit jenom nové krize. Finanční krize z let 2007-2008 byla příležitostí k rozvoji nové ekonomie pozornější vůči etickým principům a k nové regulaci spekulativních finančních aktivit a virtuálního bohatství. Nenastoupila však reakce, která by vedla k přehodnocení zastaralých kritérií, jež nadále vládnou světu. Produkce není vždycky racionální a často se váže k proměnlivým ekonomickým činitelům, které připisují produktům hodnotu neodpovídající jejich reálné hodnotě. To častokrát způsobuje nadprodukci dopadající na životní prostředí a která současně poškozuje mnohé regionální ekonomiky. Finanční bublina je obvykle také bublinou produktivní. Zkrátka se nepřistupuje k rozhodnému řešení problému reálné ekonomiky umožňující diverzifikaci a zkvalitnění produkce, adekvátní fungování podniků, rozvoj malých a střední podniků vytvářejících zaměstnanost atd.

190. V tomto kontextu je třeba vždycky připomínat, že „ochrana životního prostředí nemůže být zajišťována pouze na základě finanční kalkulace nákladů a zisků. Životní prostředí je jedním z oněch dober, které tržní mechanismy nejsou s to adekvátně bránit či prosazovat.“ Opět je zapotřebí vyhnout se magickému pojetí trhu, které tíhne k myšlence, že problémy se vyřeší pouze růstem zisku podniků a jednotlivců. Je realistické čekat, že ten kdo je posedlý maximalizací zisku, bude přemýšlet o účincích na životní prostředí, které zanechá příštím generacím? V rámci schématu zisků není místo na přemýšlení o rytmech přírody, období jejího úpadku a obrození a o složitosti ekosystémů, které mohou být lidským zásahem vážně poškozeny. Kromě toho, mluví-li se o biodiverzitě, přemýšlí se nanejvýš o tom, jak by nějaká rezerva ekonomických zdrojů mohla být využita, ale nebere se vážně v úvahu reálná hodnota věcí, jejich význam pro lidi a kultury, jakož zájmy a potřeby chudých.

191. Jsou-li kladeny tyto otázky, někteří reagují obviněním, že za nimi je irracionální nárok zastavit pokrok a lidský rozvoj. Musíme se však přesvědčit, že zpomalení rytmu produkce a konzumu může vést k jinému způsobu pokroku a rozvoje. Snahy o udržitelný rozvoj přírodních zdrojů nejsou zbytečné výdaje, nýbrž investice, která může přinést jiný ekonomický zisk ve střednědobém termínu. Pokud nejsme úzkoprsí, můžeme zjistit, že diverzifikace produkce, která bude inovativní a bude mít menší dopad na životní prostředí, může být velice zisková. Jde o otevření cesty k rozdílným příležitostem, které v sobě nezahrnují zastavení lidské kreativity a jejího snu o pokroku, ale spíše využívají tuto energii novým způsobem.

192. Například kreativnější a lépe orientovaný rozvoj produkce by mohl korigovat disparitu mezi nadměrnými technologickými investicemi do spotřeby a minimálními investicemi do řešení naléhavých problémů lidstva; mohl by zrodit inteligentní a výnosné formy opětovného využití, obnovy funkčnosti a recyklace; mohl by zlepšit energetickou účinnost měst atd. Diverzifikace produkce skýtá lidské inteligenci široké tvůrčí a inovativní možnosti při současné ochraně životního prostředí a vytváří pracovní příležitosti. Taková kreativita by mohla vést k novému rozmachu lidské ušlechtilosti, protože je důstojnější používat inteligenci odvážně a zodpovědně za účelem nalezení udržitelných a rovných forem rozvoje v rámci širšího pojetí kvality života. A je naopak méně důstojné, méně kreativní a povrchní trvat na vytváření forem drancování přírody pouze proto, aby byly nabídnuty nové možnosti konzumu a okamžitého zisku.

193. Pokud však udržitelný rozvoj v některých případech nabízí nové způsoby růstu, pak rovněž v případě nenasytného a nezodpovědného růstu, ke kterému docházelo desítky let, je zapotřebí pomýšlet na zvolnění kroku a stanovení určitých rozumných mezí, včetně návratu zpět, dříve než bude pozdě. Víme, že je neudržitelné jednání těch, kteří stále více spotřebovávají a ničí, zatímco jiní se dosud nezmohli na život odpovídající jejich lidské důstojnosti. Proto nadešla chvíle přijmout v určitých částech světa určité zpomalení a chránit zdroje, aby se mohlo zdravě růst v jiných částech. Benedikt XVI. řekl, že „je třeba, aby technicky vyspělé společnosti byly ochotné podporovat střídmější postoje tím, že budou zmenšovat spotřebu energie a zlepšovat podmínky využití energie.“

Farní výlet se přesouvá na říjen.

O přikázáních
Ctít Pánovo jméno

(Generální audience, středa 22. srpna 2018)

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes pojednáme o přikázání, které praví: »Nezneužiješ jméno Hospodina, svého Boha« (Ex 20,7). Tato slova správně chápeme jako výzvu neurážet Boží jméno a vyhýbat se jeho nepatřičnému užívání. Tento jasný význam nám umožní ještě více prohloubit drahocenná slova, abychom Boží jméno nepoužívali nepatřičně.

Zaposlouchejme se do nich lépe. Slovo »Nezneužiješ« tlumočí z hebrejštiny i z řečtiny dva výrazy. První znamená doslova „nebudeš brát na sebe, neponeseš“ a druhý „nadarmo, zbytečně“. Odkazuje k prázdnému obalu, k bezobsažné formě. Je to charakteristika přetvářky, formalismu a lži; prázdné či nepravdivé užití Božích slov či Božího jména.

Jméno znamená v Bibli vnitřní pravdu věcí, zejména lidí. Jméno nezřídka znamená poslání. Například Abraham v knize Genesis (srov. 17,5) a Šimon Petr v evangeliích (srov. Jan 1,42) dostávají nové jméno na znamení změny jejich životního směru. Opravdové poznání Božího jména vede k proměně vlastního života. Jakmile Mojžíš pozná Boží jméno, mění se jeho osudy (srov. Ex 3,13-15).

Boží jméno je v hebrejských obřadech slavnostně vysloveno na Den smíření (Jom kipur), a lidu se dostává odpuštění, protože skrze toto jméno přichází do kontaktu s živým Bohem, který je Milosrdenstvím.

Tedy „brát Boží jméno“ znamená brát na sebe skutečnost Boha, navázat s Ním pevný a mocný vztah. Nám křesťanům toto přikázání připomíná, že jsme pokřtění. Jak? „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“, což říkáme pokaždé, když se znamenáme křížem, abychom svoje každodenní konání žili v reálném a ryzím vztahu s Bohem, tedy v Jeho lásce. Pokud jde o pokřižování, chtěl bych znovu zdůraznit: učte děti žehnat se pokřižováním. Viděli jste, jak děti dělají kříž?... Udělají něco, o čem nevědí, co znamená (naznačuje posunkem). Neumějí se pokřižovat. Učte je dělat znamení jména Otce i Syna i Ducha svatého. Je to první úkon víry dítěte. A vaším úkolem je učit děti znamenat se křížem.

Je možné se ptát: lze na sebe vzít Boží jméno pokrytecky, jako formalitu, naprázdno? Odpověď je bohužel kladná: je to možné. Je možné mít k Bohu falešný vztah. Ježíš to řekl oněm učitelům Zákona, kteří konali skutky, nikoli však to, co chtěl Bůh. Mluvili o Bohu, ale neplnili Boží vůli. Ježíš dává radu: „Jednejte podle toho, co říkají, nikoli podle toho, co dělají.“ Je možné prožívat falešný vztah k Bohu, jako tito lidé.

A toto slovo Desatera je pobídkou navázat s Bohem vztah, který nebude falešný a pokrytecký, a ve kterém se svěříme Bohu vším, čím jsme. Dokud s Pánem neriskujeme život a rukou nenahmatáme, že v Něm spočívá život, tak vlastně pouze teoretizujeme.

Toto je křesťanství, které se dotýká srdcí. Setkání s Bohem ve skutečnosti. Proč se svatí dokáží tolik dotknout srdce? Protože svatí nejenom promlouvají, ale hýbou! Srdce je pohnuto, když k nám promlouvají světci. Jsou toho schopní, protože ve světcích spatřujeme to, po čem naše srdce v hloubi touží: autenticitu, pravé vztahy, radikálnost. Je to patrné i na oněch „světcích odvedle“, kterými jsou například mnozí rodiče, kteří dávají dětem příklad konsekventního, prostého, poctivého a velkodušného života.

Bude-li více křesťanů, kteří na sebe budou brát Boží jméno bez přetvářky a tak praktikovat první prosbu Otčenáše „posvěť se jméno tvé“, bude se církevní zvěsti více naslouchat a stane se věrohodnější. Pokud náš konkrétní život vyjevuje Boží jméno, je patrná krása křtu a velikost daru eucharistie jakožto vznešeného sjednocení našeho a Kristova Těla. Krista v nás a nás v Něm! Sjednocení! To není přetvářka, to je pravda. Není to papouškovaná mluva či modlitba, nýbrž modlitba srdce, milování Pána.

Počínaje Kristovým křížem, nikdo nemůže pohrdat sebou a špatně smýšlet o své existenci. Nikdo a nikdy! Ať by udělal cokoli. Neboť jméno každého z nás spočívá na Kristových ramenou. On nás nese! Stojí za to brát na sebe Boží jméno, protože Bůh se ujal našeho jména až do dna, i špatnosti, která je v nás. Ujal se nás, aby nám odpustil a vložil nám do srdce svoji lásku. Proto Bůh v tomto přikázání prohlašuje: „Vezmi mne na sebe, protože já jsem tě vzal na sebe“.

Kdokoli může vzývat svaté jméno Pána, který je věrný a milosrdný, ať už se nalézá v jakékoli situaci. Bůh nikdy neodmítne srdce, které Jej upřímně vzývá.

www.radiovaticana.cz
22.08.2018

Rok 2018
ve farních akcích

6. ledna
Tříkrálová sbírka
7. ledna
Tříkrálový průvod
3. února
Farní ples (KD Martínkovice)
14. února
Popeleční středa
10. března
Duchovní obnova v Otovicích
30. března
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)
1. dubna
Zmrtvýchvstání Páně
5. května
Pouť do Vambeřic
10. května
Nanebevstoupení Páně
12. května
„Motobohoslužba“ Otovice
13. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost; Den matek
18. května
Ekumenická bohoslužba, k. sv. Ducha
19. května
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním
20. května
1. svaté přijímání; slavnost Seslání Ducha Svatého
Hvězda – májová pobožnost
25. května
Noc kostelů
27. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost
31. května
Slavnost Božího Těla
16. června
Farní den (fara Ruprechtice)
6. července
Putování s Bachem
22. července
Cyklopouť do Nowe Rudy
28. července
Jakubsko-anenský víkend
1. – 5. srpna
Farní tábor (fara Ruprechtice)
4. srpna
Křinická pouť
8. září
Vikariátní turnaj v malé kopané (NÁ)
říjen
Farní výlet
14. října
Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)
10. listopadu
Den veteránů (Martínkovice)

KOMPENDIUM KATECHISMU

41. V jakém smyslu je Bůh pravda?
Bůh je Pravda sama a jako takový se neklame a nemůže klamat. On „je Světlo a tma v něm vůbec není“ (1 Jan 1,5). Věčný Syn Boha, vtělená Moudrost, byl poslán na svět, „aby vydal svědectví Pravdě“ (Jan 18,37).

42. Jakým způsobem Bůh zjevuje, že je láska?
Bůh se zjevuje Izraeli jako Ten, který má silnější lásku než nějaká matka ke svým dětem, než ženich ke své nevěstě. On sám v sobě „je láska“ (1 Jan 4,8.16), který se bezvýhradně a nezištně dává, který „tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ (Jan 3,16), aby se svět spasil skrze něho. Tím, že poslal svého Syna a seslal Ducha svatého, Bůh zjevuje, že je sám věčným sdílením lásky.

43. Co vyžaduje víra v jediného Boha?
Věřit v Boha Jediného vyžaduje: uznat jeho velikost a velebnost; žít ve stálém díkůvzdání; vždycky mu důvěřovat, a to i v protivenstvích; uznávat jednotu a důstojnost všech lidí; správně užívat věcí, které stvořil.

44. Jaké je ústřední tajemství víry a křesťanského života?
Ústředním tajemstvím víry a křesťanského života je tajemství Nejsvětější Trojice. Křesťané jsou křtěni ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

45. Může pouhý lidský rozum poznat tajemství Nejsvětější Trojice?
Bůh zanechal nějakou stopu svého trinitárního Bytí ve stvoření a ve Starém zákoně, avšak intimnost jeho Bytí jako Svaté Trojice tvoří nepřístupné tajemství pro pouhý lidský rozum a také pro víru Izraele ještě před vtělením Božího Syna a sesláním Ducha svatého. Toto tajemství zjevil Ježíš Kristus a je pramenem všech ostatních tajemství víry.

46. Co nám Ježíš Kristus zjevuje z tajemství Otce?
Ježíš Kristus nám zjevuje, že Bůh je „Otec“, nejen jako Stvořitel vesmíru a člověka, nýbrž především proto, že od věčnosti plodí ve svém lůně Syna, který je jeho Slovem, „odleskem jeho božské slávy a výraznou podobou jeho podstaty“ (Žid 1,3).

47. Kdo je Duch svatý, jehož nám zjevil Ježíš Kristus?
Je to třetí Osoba Nejsvětější Trojice. Je Bůh, jeden a rovný Otci i Synu. „Vychází z Otce“ (Jan 15,26), který je počátek bez počátku, je prapůvodem celého trinitárního života. A vychází také ze Syna (Filioque) skrze věčný dar, který Otec dává Synu. Duch svatý, seslaný Otcem a vtělený Synem, uvádí církev „do poznání celé pravdy“ (Jan 16,13).

48. Jak církev vyjadřuje svou trinitární víru?
Církev vyjadřuje svou trinitární víru tím, že vyznává, že je jeden Bůh ve třech osobách: Otec, Syn a Duch svatý. Tři božské osoby jsou jeden jediný Bůh, protože každá z nich je totožná s plností jediné a nerozdílné božské přirozenosti. Božské Osoby jsou mezi sebou skutečně odlišné skrze vztahy, jež je dávají do souvislosti jedna s druhou: Otec plodí Syna, Syn je plozen Otcem, Duch svatý vychází od Otce i Syna.

49. Jak působí božské Osoby?
Božské Osoby jsou neoddělitelné ve své jedinečné podstatě a jsou také neoddělitelné ve svém působení: Trojice má jediné a totožné konání. Avšak v jediném božském působení každá Osoba je přítomna, podle způsobu, který je jí vlastní v Trojici. „Ó můj Bože, Trojice, které se klaním... uklidni mou duši: učiň z ní své nebe, svůj milovaný příbytek a místo svého odpočinutí. Kéž tě nikdy nenechám samu, nýbrž ať jsem tam, se vším, co jsem, celá bdělá ve své víře, celá adorující, celá obětovaná tvé stvořitelské činnosti“ (blah. Alžběta od Nejsv. Trojice).

50. Co to znamená, že je Bůh všemohoucí?
Bůh se zjevil jako „Silný a Mocný“ (Ž 24,8-10), ten, pro něhož není „nic nemožné“ (Lk 1,37). Jeho všemohoucnost je všeobecná, tajemná a projevuje se ve stvoření světa z ničeho a člověka pro lásku, ale především ve Vtělení a Zmrtvýchvstání svého Syna a v tom, že nám dává přijetí za syny, a že nám odpouští hříchy. Proto se církev často obrací svou modlitbou „k všemohoucímu a věčnému Bohu“ („Omnipotens aeterne Deus...“).

Patnáctá hodina

Přicházím k Tobě pro smrt
nabrat si z Tvé smrti
Potřebuji smrti, abych žil
nelze žít jenom žijíc
Běl se rozlije beze šrámu
nevystoupí vzhůru
Potřebuji nebytí
Toho, Který Je
*****
Dávám květy
do sklenice pod křížem
Odpovídá soustředění
roztěkaného ticha
Lesk otlučeného
kalíšku uprostřed listí
Vezmi to odsud
vyjmi
světlé jehličí
Moji bezprizorní
psi přiběhnou
za úsvitu
Objímá mě
sebou milosrdenstvím
ve mně

Antoni Matuszkiewicz,
překlad Věra Kopecká

Marian

Chybí. Jeho humor, povídání o jídle, zprávy z Polska, ale hlavně jako starší kněžský parťák v první linii. Ne zrovna málo let jsme si vzájemně pomáhali na trase Broumov – Police a zpět. Stal se součástí života mnohých v regionu. Určitě proto, že byl gurmánem života. A tak nejenom v den jeho 61. narozenin musel pro nemoc odmítat zástupy vděčných lidí za jeho radostnou službu.

Umřel v den, kdy začínala polická pouť a čtyři dny ho dělily od oslav osmi set let existence jeho milovaných Vambeřic, kam naši generaci naučil putovat pravidelně každý rok první květnovou sobotu. Jako by se i v tom zrcadlila jeho láska k Panně Marii, kterou dostal už jaksi při křtu.

Měsíc před smrtí se zmínil, že chce být pohřben v Polici nad Metují. Jako tak nějak podobný kněžský import do Čech jsem ho pochválil a poděkoval za jeho velkodušné rozhodnutí. Patřil sem a bude s námi nadále. Nejenom v modlitbách.

Až i my přejdeme na druhou stranu věčnosti, určitě nás labužnicky nepustí ani ke slovu, co všechno nás v nebi dobrého čeká. Zatím se modleme k Stvořiteli, aby ho po tom všem utrpení v posledních pěti letech bez delší prodlevy uvítal mezi požehnanými. Rovněž však prosme i za nová kněžská povolání z rodin farností, ve kterých tak radostně a ochotně sloužil. Protože chybí. Nejenom Marian, ale i monsignor Lewicki.

P. Martin Lanži

Bl. Anka Kolesárová

Teprve po zhroucení totalitních režimů se koncem 20. století začalo veřejně mluvit i o mnoha zločinech sovětských vojáků na civilním obyvatelstvu během druhé světové války. Jeden takový brutální čin se odehrál na východním Slovensku, kde sovětský voják bezdůvodně zastřelil mladou šestnáctiletou dívku, protože bránila svou čistotu. Anna Kolesárová se narodila 14. července 1928 ve Vysoké nad Uhom na východním Slovensku jako dcera římsko-katolických rodičů Jána Kolesára, zvaného Hruška, a jeho manželky Anny, rozené Kušnírové. Svátost křtu přijala Anna 15. července 1928. V pouhých 10 letech jí zemřela matka. Po matčině smrti se Anna starala se o domácnost, ve které žil její otec a starší bratr Michal. Nebylo jí umožněno ani dokončit základní vzdělání. Nicméně vynikala svým náboženským založením a příkladným mravním životem, takže ve věku 16 let, v době její násilné smrti, byla silnou a zralou osobností. Podle svědectví rodáků pravidelně navštěvovala bohoslužby v kostele a přistupovala ke svátostem. Účastnila se také pobožností a modliteb růžence. Když se koncem druhé světové války přiblížila fronta, lidé v obci se schovávali po sklepech. Ve velkém sklepě pod kuchyní domu Kolesárových našel úkryt nejen Ján Kolesár se svou rodinou, ale i sousedé. V té době si Anna oblékala černé šaty po matce, aby působila dojmem starší ženy, a tak si uchránila svou čistotu. To také dokazuje její bezúhonnost.

Když sovětská armáda dorazila do vesnice, jeden opilý sovětský voják při prohlídce domu nahlédl do úkrytu. Ján Kolesár se snažil předejít případným problémům a tak řekl své dceři: „Haňka, daj mu niečo zajesť, iste je hladný."

Anna jako poslušná dcera poslechla svého otce a vyšla nahoru do kuchyně, aby dala vojákovi něco k jídlu. Po chvíli však rudoarmějec začal Annu obtěžovat. Vyhrožoval jí, že pokud se mu neoddá, zastřelí ji. Ona kategoricky odmítla a zděšeně se mu vytrhla z rukou. Utekla zpátky do sklepa, ale voják ji následoval a s namířeným automatem řekl: „Rozluč sa s otcom!"

Poslední slova dívky byla: „Apočko, zbohom! Ježiš, Mária, Jozef!" Vzápětí voják svou hrozbu uskutečnil. Zazněly dva výstřely z jeho zbraně a dívka skonala. Psal se 22. listopad roku 1944.

Kvůli válečným poměrům byla zavražděná dívka pohřbena nejprve tajně druhý den v noci bez kněze. Pohřeb se konal až po několika dnech, 29. listopadu. Pohřební obřady vykonal Anton Lukáč, generální vikář užhorodského děkanství a farář v Pavlovcích nad Uhom, jehož filiálkou byla Vysoká nad Uhom. Ten zapsal smrt Anny Kolesárové do matriky zemřelých a v části Poznámky uvedl: : „Hostia sanctae castitatis" (Oběť svaté čistoty). Farář Anton Lukáč udělal také zápis do křestní matriky farního úřadu a v části Poznámky napsal: „Zavražděná vojákem z Ruska kvůli čistotě."

Týž duchovní napsal o politováníhodné události také do farní kroniky na farském úřadě v Pavlovcích nad Uhom. Svědectví podepsalo pět svědků. Podle zápisu ve farní kronice byla statečná dívka při tomto odvážném činu posílena eucharistickým Kristem, neboť krátce předtím učinila svatou zpověď a přistoupila ke svatému přijímání. Její vražda nikdy nebyla potrestána.

Politické poměry před rokem 1989 neumožnily veřejně se zabývat procesem blahořečení mučednice. Existují však důvěryhodné záznamy z roku 1957 o tom, že páter Michal Potocký SJ, rodák z Vysoké nad Uhom, oslovoval svědky Annina života a smrti a získal od nich přímá i nepřímá písemná svědectví, která byla později použita v procesu blahořečení.

Po pádu totality se kauzy ujal tehdejší, dnes už emeritní, košický arcibiskup Mons. Alojz Tkáč. Na jejím náhrobním kameni je odkaz: Raději smrt, než hřích. Pro lidi všech generací se stává živým vzorem mladé mučednice.

Uvedené skutečnosti vytvořily předpoklad pro přípravu procesu blahořečení Anny Kolesárové, které proběhlo v Košicích 1. září 2018.

www.fatym.com (kráceno)

Církev odmítá trest smrti – jeho "nepřípustnost" nově zapíše do Katechismu

Vatikán. Prefekt Kongregace pro nauku víry, kard. Luis Ladaria, S.I., zveřejnil reskript po papežské audienci, která se uskutečnila 11. května t.r. Svatý otec při ní schválil nové znění paragrafu č. 2267 Katechismu katolické církve, který se týká trestu smrti, a stanovil, že tato nová verze má být přeložena do různých jazyků a zanesena do všech vydání zmíněného Katechismu.

Na rozdíl od předchozího znění dotyčného paragrafu, podle něhož „tradiční učení církve (…) nevylučuje použití trestu smrti", nová verze ještě více tříbí morální stanovisko katolické církve a hovoří o nepřijatelnosti nejvyššího trestu. Dále zmiňuje „rozhodné úsilí katolické církve o zrušení trestu smrti v celém světě. Po dlouhý čas", čteme v nově formulovaném paragrafu 2267, „byl trest smrti, vykonaný po řádném procesu k tomu oprávněnou úřední mocí, považován za přiměřenou reakci na některé závažné zločiny a za přijatelný, byť krajní nástroj k ochraně obecného blaha. Dnes se stále výrazněji prosazuje vědomí, podle něhož člověk neztrácí důstojnost ani po spáchání nejtěžších zločinů. Navíc se rozšířilo nové chápání smyslu, jaký mají tresty uvalené státem. A konečně byly vyvinuty účinnější detenční systémy, které zajišťují patřičnou obranu občanů a zároveň pachateli definitivně neodnímají možnost nápravy. Církev proto ve světle evangelia učí, že trest smrti je nepřípustný, protože útočí na nedotknutelnost a důstojnost člověka a rozhodně se zasazuje o jeho zrušení v celém světě."

Reskript, datovaný na liturgickou památku sv. Alfonse Marii de´Liguori (1.8.), nabývá okamžité platnosti, informuje prefekt Kongregace pro nauku víry, který úpravu Katechismu vysvětluje rovněž v dopise, adresovaném biskupům celého světa. Zdůrazňuje v něm, že papež František požádal o novou formulaci církevního učení o trestu smrti u příležitosti pětadvacátého výročí publikace apoštolské konstituce Fidei depositum, kterou papež Jan Pavel II. promulgoval Katechismus katolické církve. Právě tento svatý papež v encyklice Evangelium vitae (1995) jmenuje mezi nadějnými znameními nové civilizace života skutečnost, že „v církvi i v občanské společnosti stále více převažuje mínění těch, kteří chtějí trest smrti silně omezit nebo i docela odstranit". Dále zde Jan Pavel II. hovoří o užití trestu smrti v případech „absolutní nezbytnosti, totiž tehdy, kdy se společnost nemůže bránit jinak". Vzápětí však dodává, že „díky vhodnějšímu uspořádání trestního systému se dnes tyto případy vyskytují velmi zřídka, pokud vůbec", což je nauka, která vstoupila do první edice Katechismu.

Ve Wojtylových stopách pokračuje Benedikt XVI., který v apoštolské exhortaci Africae munus (2011) upozorňuje odpovědné společenské představitele na nutnost „učinit vše možné proto, aby byl odstraněn nejvyšší trest". Při jedné z generálních audiencí (30.11.2011) pak emeritní papež podpořil iniciativy vedoucí ke zrušení trestu smrti, které mu předložili členové komunity Sant´Egidio. Papež František v promluvě k Mezinárodní komisi proti trestu smrti (20.3.2015) označil nejvyšší trest za lidské a právní selhání a při audienci věnované Papežské radě pro novou evangelizaci (11.10.2017) vybídl k přehodnocení katechismové formulace.

Prefekt Kongregace pro nauku víry proto v listě biskupům ujišťuje, že úprava 2267. článku Katechismu se vyznačuje kontinuitou s předchozím magisteriem a nestojí s ním v rozporu. Zachování předcházejích dvou paragrafů (2265,2266) Katechismu nezbavuje veřejnou moc povinnosti chránit občany a obecné dobro společnosti, jak církev vždycky učila. Z nově formulovaného znění vyplývá, že vědomí církve o nepřijatelnosti trestu smrti se vyvinulo „ve světle evangelia" (Gaudium et spes,4). Evangelium nám totiž napomáhá, abychom lépe pochopili řád stvoření, který na sebe vzal Boží Syn, očistil jej a dovedl k dokonalosti, vysvětluje kard. Ladaria. Evangelium, dodává, nás přivádí k milosrdenství a trpělivosti Pána, který každému dává jeho čas k obrácení.

Nová formulace článku 2267 zároveň katolickou církev podněcuje k rozhodnému úsilí o odstranění absolutního trestu v těch zemích, kde je dosud platný, a to rovněž prostřednictvím uctivého dialogu s úředními představiteli, kteří by podpořili vznik nové mentality, uznávající důstojnost každého lidského života, uzavírá prefekt vatikánské kongregace.

www.radiovaticana.cz
02.08.2018

400 let od narození prvního královéhradeckého biskupa

Dne 19. září 1618 se v Rajhradě na Moravě narodil první královéhradecký biskup Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka. Byl synem Václava Sobka, klášterního purkrabího a matky Salomeny. Při křtu mu bylo dáno jméno Ferdinand. Jako malý chlapec vychodil rajhradskou klášterní školu a jako desetiletý domov a v r. 1628 přišel do Broumova, aby studoval na proslulé klášterní škole. Projevoval takové nadání, že sotvaže se sám něčemu naučil, mohl okamžitě vyučovat jiné. V silně německém prostředí se zdokonalil právě v němčině. V roce 1631 se stal spolužákem o tři roky mladšího Bohuslava Balbína, s kterým zůstali dobrými přáteli až do smrti.

V roce 1634 odešel do Olomouce studovat filosofii a z existenčních důvodů působí v chrámovém kůru premonstrátského kláštera v Hradisku u Olomouce jako varhaník. V roce 1637 vstoupil jako benediktinský novic do broumovského kláštera, přijal řádové jméno Matouš, a dne 8. listopadu 1638 složil slavné řeholní sliby. V roce 1639 byl v Olomouci vysvěcen na kněze a stal se kazatelem v Broumově. Dobové prameny dosvědčují, že byl obratným rétorem, přičemž v období probíhající třicetileté války zastával v klášteře nejrůznější služby. Byl profesorem na broumovském učilišti, prefektem kuchyně, provizorem, vypomáhal v duchovní správě a zastával v době nepřítomnosti převora i faráře. Roku 1643 se stal rajhradským proboštem, ale odtud musel před švédskými vojsky uprchnout do Police. Po smrti opata Jana Benna v roce 1646, při volbě nového opata, dostal Sobek druhý nejvyšší počet hlasů, přestože mu bylo teprve 28 let. Stal se však broumovským převorem a za rok potom posledním proboštem polickým. Jeho nástupci v Polici už nepoužívali titulu probošt, ale nazývali se superiory. Jako farář působil Sobek ještě před svým polickým ustanovením v Broumově a v Šonově, kde zavedl tehdy začínající zbožný zvyk, a to zvonit klekání umíráčkem za zesnulé.

Roku 1649 byl jmenován opatem kláštera u sv. Mikuláše na Starém Městě pražském a v roce 1655 i opatem u sv. Jana pod Skalou. Oba tyto kláštery Sobek jako opat řídil až do svého jmenování biskupem v Hradci Králové. Ve stejném roce (1655) se stal tajným císařským radou a zplnomocněným dohližitelem emauzského kláštera. Kardinál Arnošt Vojtěch Harrach (1624 – 1667) ho ustanovil konsistorním radou, takže měl vliv na významné církevní porady. V roce 1656 se stává nejvyšším berním (supremus bernarum director) a v tomto úřadě setrval deset let. Hlavní zásluhy si získal v komisi vizitační, která měla podat popis a výměru českých krajů a stanovení zemských hranic. Byl také členem komise pro znovuzřízení kostelů a far zničených třicetiletou válkou. V roce 1656 byl povýšen do šlechtického stavu a to tak, že bratři Václav a Jiří Bílkové z Bílenberka jej přijali ke svému erbu a titulu.

V té době se jednalo o rozdělení rozsáhlé pražské arcidiecéze. V Čechách měla vzniknout nová biskupská sídla a v úvahu přicházely Litoměřice, Hradec Králové a Plzeň. Realizaci nejvíce bránila třicetiletá válka. Prosazení záměru, aby vzniklo biskupství v Hradci Králové, se neobešlo bez dalších nejrůznějších těžkostí. Největší odpor byl z ekonomických důvodů kladen ze strany města. Prvním kandidátem na hradecký biskupský stolec byl emauzský opat Jan Caramuel z Lobkowic, avšak pro průtahy, kterými bylo zřízení biskupství v Hradci Králové oddalováno, se nakonec kandidatury vzdal a přijal biskupství kampaňské a sutrijské v Itálii. Císař Leopold I. jmenoval dne 24. prosince 1659 prvním biskupem královéhradeckým opata Matouše Ferdinanda Sobka z Bílenberka.

Papež Alexandr VII. 10. listopadu 1664 vydal bullu Super universas, kterou odděluje Hradecký kraj na věčné časy od pražské arcidiecéze, oppidum Hradec Králové se povyšuje na civitas, neboli město biskupské, farní kostel sv. Ducha se stává chrámem katedrálním, u kterého bude zřízena kapitula s šesti kanovníky. Dne 15. března 1665 v pražské katedrále sv. Víta udělil prvnímu biskupu hradeckému biskupské svěcení kardinál Harrach. Protože v samotném Hradci ještě nebyl biskupský dům, bydlel nový biskup na zámku v Chrasti. Slavnost intronizace na hradecký biskupský stolec se konala 29. července 1665.

První kněžská svěcení ve své diecézi udělil biskup Sobek 24. dubna 1666. Nesvětí však diecézní kněze, ale čtyři řeholníky z Tovaryšstva Ježíšova. Je to první kněžské svěcení za téměř dva roky jeho hradeckého působení. Ilustruje to také situaci církve a potíže v obsazování far v té době, která se podobně jako doba naše, vyznačovala velkým nedostatkem duchovenstva. V dubnu a květnu 1666 uděluje svátost biřmování nejdříve ve svém sídelním městě a pak v milovaném Broumově. Tady se zdržel týden a na zpáteční cestě udělil svátost biřmování pěti stům věřících v Polici. Tuto cestu v budoucnosti, i jako arcibiskup pražský, vykoná ještě několikrát. Ve svém bývalém působišti byl velmi oblíben a sám měl k tomuto kraji velice vřelý vztah. Svědčí o tom i ta skutečnost, že pro broumovský klášter získal z Říma množství relikvií a nakonec i to, že si přál, aby byl pohřben v broumovském opatském kostele.

Dne 25. října 1667 zemřel jeden z nejslavnější pražských arcibiskupů, Arnošt Vojtěch kardinál Harrach. Jeho nástupcem se měl stát buď olomoucký kanovník Jan Vilém Libštejnský z Kolovrat, nebo první biskup litoměřický Maxmilián Rudolf, svobodný pán Schleinitz. Přednost dostal Jan Vilém Libštejnský. Již jmenován Leopoldem I. arcibiskupem pražským, umřel před biskupskou konsekrací 31. května 1668. A tak císař jmenoval 10. června 1668 patnáctým arcibiskupem pražským Matouše Ferdinanda Sobka z Bílenberka. Členové svatovítské kapituly to nesli nemile, považovali to za zásah do jejich práv. Papežského potvrzení se dostalo Sobkovi v únoru 1669 od Klementa IX. Slavnostní intronizace byla stanovena na den 4. května 1669.

Arcibiskup Sobek proslul jako veliký ctitel nejpřednějšího zemského patrona, svatého Václava. Postaral se v Římě, aby byl sv. Václav zařazen do celocírkevního kalendáře. V té době kolovalo v zemích Střední Evropy proroctví, které tvrdilo, že ten panovník, který dostaví chrám svatého Víta v Praze, vyžene z Evropy Turky. Islám se totiž v té době zase připravoval k rozsáhlé expanzi do evropských zemí. Arcibiskup Sobek využil tohoto proroctví, aby přiměl císaře Leopolda I. k dostavbě pražské katedrály. V započaté práci se však nepokračovalo dlouho, protože kvůli tureckým válkám práce ustaly.

Pro broumovský klášter získal M. Sobek nejenom kopii Turínského plátna z roku 1651, ale i ostatky prvního českého, papežem kanonizovaného, světce sv. Prokopa a pozdější broumovský opat Štěpán Rautenstrauch je umístnil v Broumově na oltáři sv. Rodiny, vedle kterého bylo již dříve pohřbeno tělo arcibiskupa Sobka. Arcibiskup Sobek byl výborný ekonom, ale zároveň byl nesmírně dobročinný, a to tak, že po jeho smrti broumovský klášter určený arcibiskupovou závětí jako univerzální dědic, zdědil především dluhy.

Arcibiskup Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka zemřel ve věku 57 let, dne 29. dubna 1675 po nesmírně činorodém životě. Jeho srdce bylo pohřbeno 3. května 1675 ve svatováclavské kapli v katedrále sv. Víta v Praze, vnitřnosti uloženy v kostele sv. Mikuláše na Starém Městě. Tělo pak převezeno k pohřbu do Broumova. Pohřební průvod doprovázelo 600 žebráků modlících se růženec. V Broumově bylo jeho tělo pochováno v klášterním kostele sv. Vojtěcha u oltáře Panny Marie a sv. Josefa. Byl dobrým vlastencem, arcibiskupem, jehož mateřským jazykem byla řeč země, kde zastával pastýřskou službu. Rovněž i jeho básnická tvorba patří k nejlepším výtvorům českého idylického básnictví v celém 17. století.

Jiří Kohl (kráceno)

Škoda Rapid novým papamobilem

Papež František sice využívá slavný papamobil z dílny Mercedesu jako předchozí Svatí otcové, při jízdách po Římě ale klidně radši využívá Ford Focus než nějakou papežskou limuzínu. Františkova nenáročnost byla patrná i při jeho letošní návštěvě Irska, při níž ho vozil Škoda Rapid Spaceback!

Jednalo se o takřka sériový automobil, s jen minimálními úpravami. Na přání dostal papežský Rapid speciální skla, která nejsou tónovaná, ale čirá, navíc s velkou pravděpodobností pancéřovaná. Nechyběl ani držák na vatikánskou standardu nebo unikátní námořnickou modrou barvu, nejde však o lak, ale jen fólii. Uvnitř zase najdeme speciální loketní opěrku.

V papežské koloně se objevily celkem tři identické Rapidy lišící se jen svými registračními značkami, které mají speciální význam. Registrace 182-C-1979 má připomínat rok první návštěvy Irska oblíbeného papeže Jana Pavla II., zatímco 182-C-2018 je odkazem na letošní návštěvu Františka. Sám papež ale primárně využíval Rapid s registrační značkou 182-D-9093. Číslo 9093 při otočení tvoří slovo pope, tedy anglický výraz pro papeže.

Škoda papežovi dodala trojici Rapidů jakožto oficiální partner letošního Světového setkání rodin, kterého se Jeho Svatost zúčastní. Po skončení akce byly určeny na charitu vybranou arcibiskupem Diarmuidem Martinem tak, jak si přál sám papež. Doprovod hlavy katolické církve vozily další Škodovky, konkrétně byla hodnostářům k dispozici flotila Superbů, Karoqů a Octavií.

Automobily, upravené pro využití hlavou římskokatolické církve, právem přitahují pozornost. Podobně jako prezidentské speciály vyžadují řadu zásahů do původní karoserie, z níž vychází, ať už se jedná o pancéřování, stahovací střechu či mechanické komponenty pro usnadnění nástupu do vozu.

V neposlední řadě jde o specificky zařízený prostor pro samotného papeže, jehož sedadlo je – zvláště u modernějších papamobilů - vyvýšené (jedním z důvodů je dosažení dobrého výhledu na okolí) a zabudované v bohatě proskleném prostoru, který byl, po zkušenosti z atentátu roku 1981, vybaven neprůstřelnými skly.

Řadu desetiletí byl dodavatelem upravených vozidel Mercedes-Benz. Prvním vozem značky (a zároveň prvním pravidelně používaným vozidlem papeže) byl model Nürburg 460 z roku 1930, pořízený pro papeže Pia XI. Kabina vozidla, které bylo z původní podoby přestavěno na karoserii typu Pullman v továrně v Sindelfingen, skýtala dvě přední sedadla, čalouněná černou kůží, a zadní křeslo se vzduchovým polštářem, zušlechtěné brokátem. Pohon zajišťoval osmiválcový motor o výkonu 80 koní, dosahující maximální rychlosti 100 km/h.

O třicet let později byl zhotoven 300 d Landauler, který odstartoval sérii vozidel tohoto karosářského pojetí. Oproti konvenčnímu modelu byl jeho rozvor prodloužen o 450 mm. Prostor pro cestující vpředu a vzadu rozdělovala přepážka, přičemž zadní část interiéru, stejně jako u předchůdce, disponovala křeslem, situovaným doprostřed kabiny, naproti nimž se nacházela dvě sedadla pro papežovy spolupracovníky. Součástí vozu byly prahové schůdky, které se aktivovaly po otevření dveří. Šestiválcová jednotka produkovala 160 koňských sil a dosahovala rychlosti 160 km/h. Vůz působil ve službách Jana XXIII.

Pontifikát Jana Pavla II. přinesl řadu, mnohdy poměrně zásadních, změn, mezi nimiž byla změna

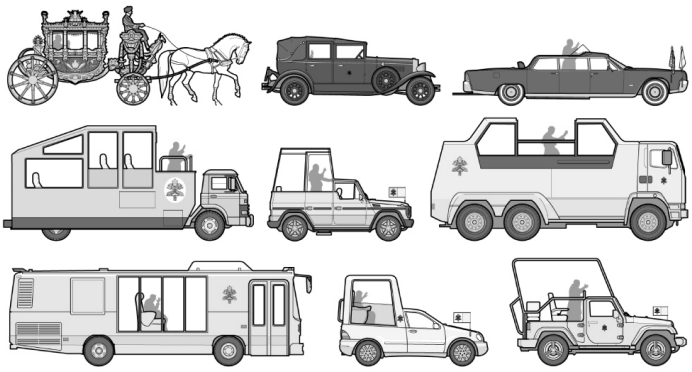

automobilových preferencí. Nové vozidlo mělo umožňovat bližší kontakt s davem lidí, jímž papež projížděl, zlepšit výhled a zvýšit flexibilitu dopravního prostředku. Volba padla na upravený terénní G 230 (1980), opatřený perleťovým lakem a speciální konstrukcí, využívající odnímatelnou kopuli. Po atentátu ze 13. května roku 1981 došlo ke zhotovení neprůstřelného prosklení. Namísto křesla měl papež nově k dispozici rovnou lavici, zabudovanou v prostoru pro stání, který byl opatřen madly. Vůz o délce 4392 mm, šířce 1950 mm a výšce 2800 mm byl poháněn čtyřválcovým motorem o objemu 2,3 l.

Avšak Papamobil jako takový, kterým Vatikán reagoval na rozvoj motorismu, nahradil tradiční nosítka Sedia gestatoria. Jedním z prvních upravených vozidel bylo Bianchi 15 z roku 1922. Za zmínku stojí také černý Graham-Paige z roku 1929. Jedním z nejvýznamnějších historických papamobilů je Citroën C6E, působící ve službách Pia XI. od roku 1930 – vozidlo poháněl šestiválcový agregát o výkonu 42 koní. Rok 1964 přinesl automobil Lincoln Continental Lehmann-Peterson, upravený do provedení landauler. Jan Pavel II. použil v roce 1979 polské vozidlo firmy FSC Star, pozoruhodný dopravní prostředek bílé barvy se žlutými prvky. Při papežské návštěvě Francie byl používán upravený Peugeot 504 se dvěma místy vpředu a zaskleným prostorem vzadu. V témže roce byl užíván modifikovaný Range Rover s uzavřenou kabinou, vybavenou neprůstřelnými skly. V roce 1996 obohatil řady speciálních vozidel Land Rover Defender 90. V roce 1980 dostal papež Fiat Campagnola, otevřený automobil bez výrazných bezpečnostních opatření. V souvislosti s Campagnolou se hovoří jako o prvním modelu označovaném papamobil. Jednou z méně známých úprav je Lancia Thesis Jubileo, jež sloužila Janu Pavlu II. I přes zásahy do podstaty karoserie si však sedan ponechal charakteristické rysy.

Po zvolení Josepha Ratzingera papežem se spekulovalo o jeho budoucím automobilu. Jako jeden z projektů byla prezentována přestavba Volkswagenu Touareg.

Prozatím posledním automobilem směřujícím do Vatikánu je upravený Renault Kangoo Z.E.. Nejde však o první přestavěný Renault – v roce 1986 byl uveden Espace GTS Papamobile, vozidlo se speciálně vybudovanou zádí, jíž se vstupovalo do kabiny, vybavené dvojicí sedadel vpředu a jedním místem pro Papeže vzadu. Nástup do vozu usnadňovala postranní madla a schůdek, čalouněný ve stejném odstínu jako podlaha uvnitř automobilu. Kangoo Z.E. odpovídá zájmu Benedikta XVI. o ekologická témata (jimž přizpůsobuje Vatikán například prostřednictvím rozsáhlého využití solárních panelů). Bílý automobil prošel modifikací ve firmě Gruau, což se podepsalo na vnějších rozměrech – délka Kangoo dosahuje 4,6 m. Zadní část kabiny s dvojicí světle čalouněných křesel je přístupná křídlovými dveřmi, které se otvírají směrem dozadu. Pro snadnější nástup je vůz vybaven elektrickými schůdky. Pohon zajišťuje elektrický motor o výkonu 44 kW (60 k), napájený lithium-iontovými bateriemi. Na jedno nabití vůz ujede 170 km.

www.bihk.cz

19. 08. 2018 (kráceno)

NEDĚLNÍ A VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

2. září	
Ruprechtice	08:30
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00
9. září	
Martínkovice	08:30
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00
16. září	
Vižňov	08:30
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00
23. září	
Božanov	08:30
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00
30. září	
Šonov, k. sv. Markéty	08:30
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	xxx	xx:xx hod
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanský k.	17:00 hod*
Pátek	děkanský k.	17:00 hod**
Sobota	hřbitovní k. PM	17:00 hod

* Ve čtvrtek 13/09 mše sv. jenom v kapli PM v Šonově v 17:00

** V pátek 28/09 mše sv. jenom v k. sv. Václava v 08:30

Adorace: středa, sv. Václav, 17:30 – 17:45; pátek, P+P, 16:00 – 17:00

Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.; sobota 29/09, P+P, 09:00 – 10:30. Změna vyhrazena.

MŠE SV. V TEPLICÍCH N. M. A OKOLÍ

TEPLICE NAD METUJÍ u sv. Vavřince – hlavní kostel;
NEDĚLE v 8,30
ve středu je mše sv. v Teplicích v 18,00
1. čtvrtek (6. 9.)
je mše sv. s pobožností v Teplicích v 18,00
v pátek je mše sv. v Teplicích v 16,35;
MIMO 7.9.první sobotu (1.9.)
je mše sv. v Teplicích v 8,00 na Kamenci!!!
Adršpach
1. a 3. neděle v měsíci (2. a 16.) v 10,00 - poutní!
Zdoňov
MŠE SV. ZRUŠENY PRO NEZÁJEM.
PŘÍŠTÍ MŠE(POUTNÍ) 16. 6. 2019.
DĚDOV
29. 9. v 16,00 - „POSVÍCENÍ“ :-)

15 MINUT PŘEDE MŠÍ SV. SE ZPOVÍDÁ.

Modleme se tento měsíc víc k svatému Václavu za náš národ a jeho obrácení k Bohu a mravnímu životu.
Požehnané dny Vám přeje a vyprošuje

P. František Hofman (tel. 734 213 899)

ZNÁŠ PÍSMO SVATÉ?

Před sebou máš mapu Svaté země. Vepiš do každého čtverečku to písmeno, které je přiřazeno k otázce týkající se daného místa. Při správném rozluštění dají písmena čtená odshora dolů (podle spojovací čáry) název jednoho biblického semínka a jednoho stromu.

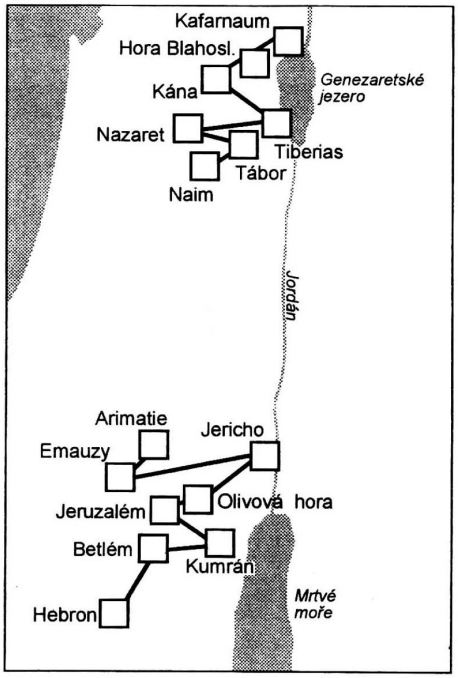

C Jak se jmenuje hora Proměnění Páně? — Č Podle kterého města se ještě jinak nazývá Genezaretské jezero? — E Kde vzkřísil Ježíš mrtvého chlapce? — F Odkud pocházel člověk, který Ježíšovi přenechal svůj hrob? — H Které město bylo domovem Jakuba a Jana a bratří Petra a Ondřeje? — I Kde bydlela svatá rodina? — Í Do které vesnice šli dva učedníci po Ježíšově zmrtvýchvstání? — I Kde se narodil Pán Ježíš? — K Kde je hrob Abraháma? — K Ve kterém městě bydlel celník Zacheus? — N Jak se nazývá místo, kde byly r. 1947 nalezeny staré svitky Písma svatého? — O Kde měl Ježíš své horské kázání? — O Kde byl Ježíš zajat? — Ř Kde udělal Ježíš svůj první zázrak? — V Kde sídlil Pontský Pilát?

SEMÍNKO_____ STROM _____

Výuka náboženstvíškol. rok 2018/2019, Broumov, od 7. ZÁŘÍ:
3. tř. (1. sv. přijímání): pátek, fara Broumov, 12:00 - 12:45
4. – 6. tř.: pátek, fara Broumov, 13:00 - 13:45
7. – 8. tř.: pátek, fara Broumov, 13:45 - 14:30

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ **BIM** INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **church.broumov@gmail.com**, děkujeme…

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.